

MEITILLE KIRJOTETTIIN

Lisäpuuta biotaloudelle kannoista Valtuustokaudesta

Metsäojituksen nestori, professori Olavi Huikari kutsui vuonna 1972 Padasjoelle kansainvälisen metsätiedemiesten joukon. Hän esitteli kehittämänsä ojikkojen metsänviljelyn, missä puustosta korjataan myös kannot. Huikari lasi kantojen tuovan 10–40 prosentin lisäyksen puubiomassan tuotukseen.

Metsäpää toimi nopeasti. Tervolan keksijä Kyösti Pallari patentoi jo 1974 kaivinkoneen puumiin kiinnitettävän, kantoja halkovan kouran. Pallarin kantoharvesterista tuli myöhemmin kantotyömaiden peruskone.

Keksinnöstä käytäntöön kestää usein yhden sukupolven verran, niin tässäkin. Kantojen korjuu ei vielä käynnistynyt, ei soilla eikä kankaila. Kantohakkeen aika alkoi vasta vuonna 2000. Metsäyhtiö UPM-Kymmene nosti ensimmäiset 5000 kiintokuutiota. Ne hakettiin polttoon Jämsänkosken voimalaan.

Seuraavan kymmenen vuoden aikana kantojen hyötykäyttö nousi miljoonaan kuutiota. Lisäys oli 200-kertainen. Kyseessä on talousmetsien vauhdikas menestystarina, mihin tuskin mikään muu metsän perustuote on kymmenessä vuodessa pystynyt. Bio-

talous hakee jotain vastaavaa lähitulevaisuudessa.

Vuonna 2013 kantoaketta poltettiin 1,2 miljoonaa kiintokuutiota. Sen jälkeen kantoenergia on notkahtanut halvan ulkomaan sähkön myötä. Vuonna 2015 kantojen käyttö oli 0,8 miljoonaa kuutiota.

Kantojen nosto sopii parhaiten kuusen metsäviljelmille, kangasmaille. Kun avohakkuussa korjaa tukkien, latvusten ja oksien lisäksi myös kannot, maa puhdistuu juurikäävistä eli maannousemasta. Siivottuun ja muokattuun maahan voi istuttaa välittömästi uudet, nopeakasvuisiksi ja -lostetut kuusentaimet.

Kannottomalla ja oksattomalla metsäkentällä taimikon varhaishoito on palkitsevinta. Kuusen taimet eivät enää juro, syntyä unelmataimikko, ja ensimmäiseen harvennushakkuuseen pääsee ennätyksellisen nopeasti.

Aluksi nostettiin vain kuusen kantoja, koska niissä ei ole männyn tapaan paalujuurta. Männyn kannon noston pelättiin jättävän maahan liian syvän kuopan. Paalujuuri kuitenkin puuttuu suomännyliltä, samoin se puuttuu Pohjois-Suomen routaisessa kivennäismaassa kasvavilta männylt.

Korjuukypsien mäntyjen kannot ovat turvemaiden tuleva mahdollisuus. Niiden korjuu noudattaa Huikarin ehdotusta 40 vuoden takaa.

Kannot kattavat metsähakkeesta nyt yksitoista prosenttia. Käyttövaraa vielä on, sillä kaikista Suomen puuston biomassasta viidennes (21 prosenttia) on kannoissa ja juurissa. Oksissa lehtineen on vain hiveneen enemmän (22). Pääosa biomassasta on runkopuussa (57 prosenttia).

Tukin hakkuutilastoista lasien voisimme korjata kantoja nykyiseen verrattuna yli kaksinkertaisen määrän, vähintään 2,5 miljoonaa kiintokuutiota vuodessa.

Eri puolille maamme suunnitellut 2020-luvun biotuoteita tarvitsevat puubiomassaa paljon. Runkopuun riittävyys on alkanut taas huolettua. Esimerkiksi kiinalaisen Kaidin rahoittaman Kemin biodieselin tehtaaseen energiapuun tarve on juuri välillä 2-3 miljoonaa kuutiota. Kannot riittävät sen kattamaan. Huoli puun riittävydestä hälvenee.

Veli Pohjonen
Maatalous- ja metsätieteiden tohtori, Helsingin yliopiston metsänhoitotieteen dosentti

Aila Heinäjoessa on havaittavissa omaan toimintaan kohdistuvaa sokeutta: ”tärkeintä on oma asema ja kiltit kaverit kuin yhteiset asiat”.

Tämä konkretisoitui kun kunnassa jouduttiin käsittelemään tapausta Ritta Keinänen-Korpela. Kaverin etu ohitti kunnan edun, ja seurauksena oli kunnan kannalta vahingollisia päätöksiä. Muuttamat luottamushenkilöt unohtivat, että luottamushenkilöiden tulee katsoa aina kunnan etua eli valtaa käytettiin aivan toiseen tarkoitukseen mihin sitä on annettu. Heinäjoen pudotaminen oli Keskustan sisäinen asia. Kunnallisjärjestön päätöksessä kunnanhallituksen jäsenen paikasta Heinäjoen takana ei ollut kukaan, yksi äänesti tyhjää ja muut vastaan.

Mukana ollut

Julkinen haku?

Padasjoelle on palkattu kehittämispäällikkö ilmeisesti julkisella hankerahalla tammi-kuussa pidetyssä kunnanhallituksen kokouksessa.

Anteeksi, että olen taas hankala, mutta missä tämä paikka on ollut avoimena, kun ainakaan omiin silmiini julkinen haku ei ole osunut? Jos kehittämispäällikön pestistä ollaan leipomassa vakituista virkaa, miten on mahdollista,

Kunnanjohtaja vastaa:

Kunnanhallitus päätti asiasta Padasjoen Kehitys Oy:n hallituksen valmistelun pohjalta. Hankerahoitusta ei ole käytetty.

että päätös on tehty näin suljettujen ovien takana?

En siis missään nimessä kritisoisi valittua henkilöä, mutta prosessi ei kovin avoimelta vaikuta. Kiitos jo etukäteen asiasta päättäneille henkilöille asiallisista kommentteista valintaprosessiin liittyen.

Kati Liikonen
Puheenjohtaja
Padasjoen vihreät ry

Kyseessä ei ole virantäyttöä, vaan valinta määräaikaiseen toimeen, eikä silloin välttämättä tarvita avointa hakua.

Kiitos Niemisen Linjoille

Iso kiitos Niemisen Linjoille, että jatkatte liikennöintiä Lahteen! Pääsevät autottomatkin asioimaan Lahteen ja Vääkseen. Muutto toiselle paikkakunnalle siirtyy ainakin toistaiseksi. Kun vielä saisimme pitää vuodeosaston jossain muodossa.

Jalka oven raossa

Pienen järven kaavasta

Kyllä ihmetyttää, kuinka Padasjoen kunta eikä ELY-keskus puutu Tihjärven kaavoitukseen. Tihjärvellä on jo 17 mökkiä, viime vuonna kaavoitettu 10 lisää ja nyt yritetään saada 7 tonttia?

Kyllä noin pienelle järvelle 34 mökkiä on ehdottomasti liikaa. Miten käy niiden lintujen jotka siellä pesivät esim. kuikat. Miten virkistyskäyttö järvellä, kalastusmahdollisuus jää olemattomaksi, ei ole tilaa, ellei mene liian lähelle jonkun laituria.

Miksi pilataan kaunis erämaan kaltainen järvi liiallisella rakentamisella.

Ei noin pieni järvi kestä tuollaista räsytystä.

Huolestunut kesäasukas

MEITILLE SOITETTIIN

- Tulipa komea palveluhakemisto lehden välissä. Tai oikeastaan on vähättelyä sanoa sitä palveluhakemistoksi. Varmasti niin asukkaat kuin mökkiläiset laittavat talteen ja ovat hieman ylpeämpiä koti-/mökkipaikkakunnastaan.

- Onko kyseessä järjenköyhyys vai tahdonpuute, kun kirkolliset on viety paikallislehdestä. Minäkin muualle muutaneena luin kirkolliset ilmoitukset lehdestä ensimmäisenä. Vielä tilaa lehden, mutta en tiedä kuinka kauan...

MAARITIN NURKKA

Meitä on noin kolme tuhatta. Aikuisia ja lapsia, nuoria ja vanhoja. Me asumme täällä. Tämä on kotimme - Padasjoki. En itse koe olevani ihan padasjokelainen sentään, en minä ole oikein mikään, mutta minä elän nyt täällä. Minä elän. Nyt. Täällä. Eikä elämässä ole koskaan muuta kuin NYT, tämä pieni ohikiitävä hetki.

Huominen on ylihuomenna jo pelkkä muisto. Emme koskaan pysty vaikuttamaan kaikkiin olosuhteisiin, usein valitseva tilanne on vain hyväksyttävä, mutta moneen asiaan on silti mahdollista puuttua. Voimme aina suunnitella mahdollista tulevaa. Suunnitteleminen on mielenkiintoista ja viihdyttävää - joskus toki hyvinkin turhauttavaa ja raskasta. Aina se on kuitenkin jossain määrin tarpeellista, jotta seuraava askel tulee otettua hyvään ja haluttuun suuntaan. Uusien näköalojen ennakkoluulon tarkastelu valaisee mielen sopukat ja huuhtelee pois vanhat pölyt. Toki joskus, kun elämästä tuntuu sammuneen kaikki toivo, ja huominen on tumman verhon peittämä, kun pelkkä olemassaolo uuvuttaa, silloin olisi annettava itsellensä lupa levätä ja vain hengittää, ei muuta.

Meitä on täällä vielä yli kolme tuhatta. Se ei ole paljon, mutta ehkä se on riittävästi. Jos teemme kukin voitavamme, haaveilemme avarasti ja isosti, suunnittelemme tulevaa ja astumme rohkeasti uusia näköaloja kohti, jos uskomme omiin mahdollisuuksiimme toimia yhdessä ja luotamme kykyihimme ratkaista kaikki eteen ilmestyvät pulmat, niin silloin punomme samalla vahvaa pohjaa hyvälle elämälle tässä ja nyt. Ei vedetä mattoja toistemme jalkojen alta, vaan kudotaan yhdessä uusia, uusin kirkkain värein.

Maarit Oksanen-Biarowsky

Vanki numero 27

Liittoutuneiden valvontakomissio toimitti Suomen hallitukselle 19.10.1944 luettelon henkilöistä, joiden vangitsemista se vaati. Listan numero 27:lle oli merkitty nimi ja sotilasarvo ”Mäkelä, kers.” ja selite ”Jv.rykm:n III Patt. 12. Kompp. 1. Joukk.”. Tällä perusteella komission tavoittelema henkilö oli Eino Mäkelä.

Virmailan suku -kirjassa on Eino Mäkelän kohdalla lyhyt maininta: ”Sodan jälkeen hän joutui venäläisten vaatimuksesta syyttömänä vangituksi. Ministeri Kekkonen painostuksesta nämä toukokuussa 1945 suostuivat vapauttamaan hänet.”

Hannu Rautkallion toimittamassa Lauri Hyvämäen kirjassa ”Lista 1:n vangit: vaaran vuosina 1944-1948 sotarikoksista vangittujen suomalaisten sotilaiden tarina” Eino Mäkelän vangitsemista ja vapauttamista on selostettu seikkaperäisemmin.

Mäkelä pidätettiin 22.10.

1944 Padasjoella. Oikeuskansleri Möller oli kuitenkin jo 3.11. tullut tulokseen, että neljä pidätettyä, mm. Mäkelä, ”eivät mahdollisesti ole samoja henkilöitä, joita tarkoitetaan” puheena olevassa luettelossa. Nelosten kohdalla tapahtuneesta erehdyksestä ilmoitettiin valvontakomissiollekin ennen joulua, mutta Zdanovin poissa ollessa komissio ei voinut tehdä asialle mitään.

Niinpä emäntä Elma Mäkelä matkusti Helsinkiin puhuakseen miehensä puolesta mm. oikeusministeri Kekkonen ja ulkoasiainministeri Enckellin kanssa. Ei auttanut. Ei auttanut nelosia sekään, että presidentti Mannerheim esitti vetoamuksen heidän vapauttamisestaan: valta oli Zdanovilla ja hän oli Moskovassa.

Helmikuussa Zdanov oli taas Helsingissä. Kekkonen kävi 14.2. Riihimäen vankilassa tapaamassa vankeja, mm. Mäkelää. Kekkonen pi-

ti vapautumista mahdollisena. Sen rohkaisevana Mäkelä kirjoitti Zdanoville kirjeen, jonka Elma Mäkelä sitten toimitti erälle valvontakomission upseerille.

Lisäksi Kekkonen järjesti Mäkelän - terveen miehen -Tilkan sotilassairaalaan, siis pois vankilasta. Varmuuden vuoksi hänelle tehtiin Tillassa nielurisaleikkaus siltä varalta, että komission miehet olisivat tulleet tarkastuskäynnille.

Tilkassa Mäkelä oli lyönyt viskipullostaa vetoa, että Kekkonen saa hänet vapaaksi. Löipä hän vedon siitään, että valtio myös maksaa hänelle korvauksen vankina olemisen vaivoista. Mäkelä voitti molemmat vetonsa.

Hän vapautui 26.5.1945.

Mutta ketä Virmailasta etsittiin, vaikkei löydetty? Hyvämäen kirjassa on arvelu, että Virmailan Mäkelä olisi sekoitettu ”toiseen padasjokelaiseen, alikersantti, tallolisenpoika Eino Johannes

Mäkelään”. Pidettiin kuitenkin todennäköisenä, että hän oli siirtynyt Ruotsiin.

Mutta kuinka ollakaan, lähes 20 vuotta sodan päättymisen jälkeen Maakesken kylään ilmestyi Eino Mäkelä. Hän oli ollut piilossa kotikylässään kotitalonsa uumenissa ja olisi ehkä ollut kauemmin, jos talossa ei olisi syntynyt tulipaloa. Samassa rakennuksessa hänen ja talon emännän eli hänen äitinsä kanssa asuneet vuokratilajelijät eivät kuitenkaan Mäkelää koskaan nähneet, mutta ihmettelivät emännän suuriruokaisuutta...

Miehen palattua ihmisten ilmoille kyläläiset pohtivat puoliääneen hänen piileskelyään. Kun minä otin kautta rantain asian puheeksi hänen kanssaan hänen ollessaan jo ikämies, vastaus oli lyhyt eikä kannustanut lisäkysymyksiin: ”Siunaa itsesi!” Ehkä se onkin toinen tarina.

Leo Suomaa

